

# 1. kapitola

Razantne vystúpila z výťahu na devätnástom poschodí najvyššieho mrakodrapu v meste. Urobila niekoľko krokov po lesklej podlahe k bielemu recepcnému pultu, ale dievčine, ktorá sedela za ním, nevenovala ani krátky pohľad. Namiesto toho na ňu hodila luxusný kabát a šatku. S kabelkou tentoraz na chvíľu zaváhala. Napokon si to rozmyslela, prehodila si ju z ľavého predlaktia na pravé, ešte viac vyrovnala chrbát, mierne zaklonila hlavu a s chladným výrazom na tvári autoritatívne vykročila po dlhej chodbe plnej dverí do svojej slnkom zaliatej kancelárie s výhľadom – ako inak – na Bratislavský hrad.

Scéna ako skopírovaná z filmového hitu *Diabol nosí Pradu*, len posunutá na iný koniec sveta, do podstatne menšej krajiny, do oveľa menšieho mesta i do možností miestnych pomerov. Arogantnou šéfkou v tomto prípade nebola Miranda, ale protekčná dcérenka Emília Mašková. Asistentkou na recepcii či sekretariáte bola namiesto Andy v podaní krásky Anne Hathawayovej naša ryšavka Kristína. Nie sme redakcia najvplyvnejšieho módného magazínu

v krajine, sme personálna agentúra pomenovaná po jej zakladateľovi, seniorovi Maškovi.

Našlo by sa ešte niekoľko ďalších rozdielov.

Kým filmová šéfkina Miranda pochtivo pracovala od svitu do mrku, až prichádzala o svoj súkromný život, naša Emília sa veru nešla roztrhať. Ba často sme nadobúdali dojem, že do práce prišla iba predviesť ďalší nový kostým, ktorý si v predchádzajúci podvečer zaletela vybrať do Paríža otcovým súkromným lietadlom, prípadne pootravovala svojho osobného stylistu, aby jej poň skočil do New Yorku či Milána. Bezodkladne! Na Kristínu ráno zvyčajne nešetrne hádzala aj kabelku. Pravdaže, nie vtedy, keď v ruke stískala najnovší model, ktorý sme ešte nevideli, potrebovala sa ním pochváliť a jej kamošky z luxusných apartmánov na nábreží Dunaja práve nemali čas. Preto nečudo, že si Kristína po neceľých dvoch rokoch, čo u nás pracovala, už vyvinula grif na odchyťovanie šéfkinych vecí, aby neprišla k ďalšej modrine na čele či pleci.

„Takú stíhačku by som doma nezniesol.“ Počas firemnej porady si pri pohľade na šéfkino hysterické vyčítanie často pohundrával jeden z najväčších vtipkárov v tíme a jeden z najmladších zamestnancov agentúry Artúr.

„Ja pokojne áno,“ kontroval mu kolega Sašo s náznakom slastného zastenania pri pohľade na Emíliine štíhle nohy. „Musí to byť poriadna divoška.“

Vedenie firmy Emília pred pol druhu rokom prebrala od svojho otca, ktorý túto značku založil, vypiplal a priviedol až na špičku a medzi najväčšie authority. V sedemdesiatke sa však rozhodol pre zaslúžený oddych. Všetci personálni manažéri, analytici či asistenti, ktorí tu pracovali dlhšie, ho mali veľmi radi. Bol to síce prísny

šéf, vyžadoval presnosť, lojalitu, odovzdanosť, ale dokázal byť aj nesmierne ľudský. Človeku zide na um prirovnanie so starou dobrou Baťovou školou, ktorej zásady sa z podnikania, žiaľ, postupne úplne vytrácali.

Maško doslova dohliadal na to, aby sme si vedeli aj oddýchnuť, čo veru v súčasných firmách nebýva pravidlom. „V práci chcem mať ľudí s čerstvou a jasnou myslou,“ hovorieval. „Čo by som z vás mal, keby som vás uštvál?“

Aj zaplatiť nás vedel tak, že sme mohli byť spokojní. Vravel, že sa nechce dožiť toho, že svoje nápady a kreativitu budeme tajne využívať v ďalších dvoch kšeftoch, aby sme sa dokázali slušne uživiť.

„Naša firma si váži svojich ľudí a vie ich aj adekvátne ohodnotiť,“ povedal mi pri pracovnom pohovore. Odmenou mu bol stabilný a lojálny tím, z ktorého sa zvyčajne neodchádzalo, len sa občas prijímali noví zamestnanci.

Príchod jeho dcéry sme očakávali už dlhšie, lebo starý pán nás na to vopred pripravoval. Aj tak to napokon prišlo akosi náhle. Emília sa jedného dňa jednoducho zjavila ako blesk z jasného neba. Nechodila sa predtým zaúčať či zoznámiť sa s firmou alebo so zamestnancami. Neprišla ani na jednu poradu, dokonca sa nám ani nepredstavila. Dnes viem, že už to nám o nej mohlo čo-to naznačiť.

Jednoducho sem jedného dňa po otcovom odchode vpadla ako víchor, hodila na Kristínu svoje oblečenie a autoritatívne zahlásila na celé poschodie: „Oddnes to tu vediem ja. Verím, že viete, čo máte robiť! Porada bude o jednej popoludní! A,“ švihla rukou k prekvapenej Kristíne, „dajte to vedieť aj tým hore!“ Myslela tým druhú polovicu firmy o poschodie vyššie.

Vzápätí sa neisto rozhliadla, kde sa má vlastne usadiť, až kým jej konečne nepadol pohľad na bezvýznamnú recepčnú, ktorá vystrčila hlavu spod hrby jej šatstva a prstom jej decentne naznačila, kadiaľ sa má vybrať do svojej riaditeľskej kancelárie.

Jeden po druhom – striedavo sami alebo vo dvojiciach – sme sa po tomto jej predstavení celé predpoludnie nenápadne trúsili po chodbe, aby sme svoju novú šéfkku zahliadli ešte pred poradou a pripravili sa na to, čo nás čaká. S odstupom času sa tejto našej snahe musím zasmiať. To, čo sa začalo diať, sa totiž rozhodne nedalo predpokladať.

Emília sa na filmovú Mirandu v podaní famóznej Meryl Streepovej nepodobala fyzicky. Bola minimálne o dvadsať rokov mladšia, no v bezcitnosti a arogancii za ňou v ničom nezaostávala.

Krásna tridsiatnička s dlhými luxusne udržiavanými nechtami, s umelými mihalnicami a každý deň evidentne rukami profesionálneho kaderníka čerstvo obnoveným účesom z polodlhých vlasov vo svojej kancelárii sama dlho nevydržala. Potrebovala spoločnosť, pozornosť, obdiv. Keď vstala zo šéfovskej stoličky, bolo jej všade plno. V jednom kuse afektovala, živo gestikulovala, naťahovala prsty, každú chvíľu neočakávane teatrálne zvyšovala hlas až do pišťania, koketne pred nami pohadzovala blond vlasmi, ktoré sa jej pod ťarchou laku len málokedy pohli, a často si primal'ovala jahodovočervené narúžované pery.

Čiže nijaká kultivovaná princezná z paláca, ale divoška. Divoška, ktorá si vie užívať ocinkove peniaze a spoločenské i profesionálne postavenie, pre ktoré nemusela vonkoncom nič urobiť. Vysoká postava, bezchybná pleť, oči nádherné a rafinované šikmé ako mačka. Keď sa jej však od hnevu zúžili, pôsobila hrozivo a každý jej radšej ustúpil.

Svojráznyim správaním sa so svojou filmovou predlohou teda zhodovala priam dokonale, ibaže z Mirandy jej predsa len čosi chýbalo: zápal pre prácu. Že by ju tak neskonale milovala a prežívala do posledného výdychu, prípadne že by firme aj niečo obeťovala, by ste u Emílie hľadali márne! A kým Miranda si všetko vybojovala sama a do vysokej pozície sa vypracovala talentom a drinou, našej Emily to osud priniesol na zlatom podnose až pod nos.

A tak to aj vyzeralo.

Starý pán udržiaval vo firme nielen poriadok, ale aj príjemnú, ba až rodinnú atmosféru. Každý, kto už niekedy šéfoval, vie, že je to veľké umenie. Nik z nás nemal obavy prísť za ním hoci aj so súkromným problémom. A ak aj neprišiel, starý pán nás už poznal a spýtal sa na to sám. Klasické zásady Baťovej školy, ktoré fungovali a budú fungovať večne, len sa dnes nimi už málokto zaoberá. Firma prosperovala, okruh našich klientov sa rozširoval, starší zákazníci nám zostávali verní. Všetci sme pracovali veľa, no v práci sme boli celkom radi.

Nástupom Emílie sa všetko zmenilo a naše zlaté časy sa skončili.

Pochopili sme to už v ten prvý deň, keď Kristínu zahádzala obľechením. Avizovaná porada sa totiž presunula najskôr na druhú hodinu, potom na štvrtú, a keď sme na ňu všetci čakali o štvrtrej, poblednutá Kristína nám prišla odovzdať odkaz, že Emília je ešte u kozmetičky a príde „zrejme až zajtra“. O náhradnom termíne porady ani slovo. Naplánujte si stretnutia s klientmi, keď netušíte, kedy vás bude potrebovať nová šéfka!

Nikdy sme od nej nepočuli otázky typu ako sa máme, či niečo nepotrebujeme, či sa nevyskytli nejaké problémy a ako nám prípadne môže pomôcť. Veru, starý dobrý Maško!

Tento svojský štandard a prístup si lady Emily udržala doteraz.

Chvíľu sa vyhrievala v slnečných lúčoch otcovho úspechu a užívala si to ako osa na bonbóne – slastne, bezstarostne, bezhranične. Rada sa všade predstavovala a prezentovala ako veľká šéfka úspešnej firmy. Keď však bolo treba niečo riešiť, rozhodnúť, ba nebudaj aj zmanažovať, len našpúlila pery a horúčkovito uvažovala, komu z nás to zadá za úlohu.

Horšie bolo, že vyriešenie úloh už potom nesledovala. Nepýtala sa, veci kontrolovala až vtedy, keď zaváňali problémom alebo keď nám v tom spôsobenom chaose doslova horelo pod zadkami. Spoznávali sme, čo sú meškajúce termíny, nedočkaví noví klienti a nespokojnosť tých starších. Lenže ani vtedy sa krásavica z rohovej kancelárie nevzrušovala viac ako pri nákupe nových topánok. Vedela a spoliehala sa na to, že ak sa niečo stane, v najhoršom prípade to za ňu zatahne ocinko. Niečo vymyslí a zachráni ju.

Mnohí sme sa často zamýšľali nad tým, či to starý pán nevidí. A či mu nie je ľúto, keď jeho dcéra pochováva všetko, čo krvopotne vybudoval. Počas jeho šéfovania firma prekvitala, no teraz postupne stráca dynamiku a lesk. A vlastne aj meno, atmosféru, firemnú kultúru, sociálnu či personálnu politiku. Teda veci, ktoré priniesol do firmy a vďaka ktorým získala dobrú povest', ale o ktorých lady Emily nemala ani poňatia. Alebo to bol skôr nedostatok úcty? K posolstvu otcovej práce či všeobecne k ľuďom?

Senior Maško to s tým oddychom asi myslel naozaj vážne, lebo všetko nechal v dcériných rukách a o firmu sa prestal zaujímať.

Lenže jeho ratolesť sa o ňu zjavne ani nezačala zaujímať. Nič z problémov, ktoré sa zrazu vynárali ako huby po daždi, akoby nevnímala.